

Oreet Ashery

γεν. 1966, Ιερουσαλήμ. Ζει και εργάζεται στο Ηνωμένο Βασίλειο.

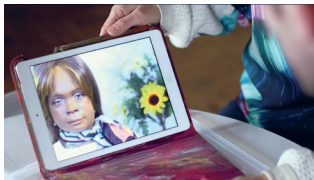
Στο έργο *Επανεξέταση της Γένεσης* η Oreet Ashery μιλά για τη βιομηχανία του ίντερνετ ως μια άυλη πραγματικότητα συγκρότησης νέων ταυτοτήτων, απεικονίζοντας δύο νοσοκόμες με το όνομα Jackie που βοηθούν ετοιμοθάνατους ασθενείς να ετοιμάσουν ένα βιογραφικό αρχείο, το οποίο χρησιμεύει ως μεταθανάτια ψηφιακή κληρονομιά. Το φιλμ εξερευνά τις κοινωνικο-πολιτικές και πρακτικές συνέπειες των διαδικασιών γύρω από την απώλεια και τον θάνατο. Η ενότητα περιλαμβάνει 12 επεισόδια με χιουμοριστικές ή και επώδυνες, αυτοσχέδιες και σκηνοθετημένες συνεντεύξεις ανθρώπων, των οποίων οι συνθήκες ζωής είναι υπό περιορισμό. Αφενός εξετάζονται οι αναδυόμενες βιομηχανίες της ψηφιακής μεταθανάτιας κληρονομιάς και αφετέρου υπονομεύονται τα φαινόμενα εκμετάλλευσης και γραφειοκρατίας που υφίστανται στο κυρίαρχο καπιταλιστικό μοντέλο της οικονομικής ζωής.

Η πειραματική διαδικασία συνεργατικής αφήγησης στο σκοτάδι είναι διαρκής και ανοιχτή σε προσκλήσεις. Ο τίτλος *NoNothing* αναφέρεται στην έννοια της ανυπαρξίας, που ενέχει όμως ένα στοιχείο ύπαρξης, ή στο πώς μπορείς να δημιουργήσεις κάτι εκ του μηδενός. Ο σκοτεινός χώρος δημιουργεί ένα συλλογικό, ασυνείδητο περιβάλλον, οικείο και ανώνυμο ταυτόχρονα, όπου οι συμμετέχοντες δημιουργούν από κοινού τον τρόπο να πλάσουν μια ιστορία. Οι συνεδρίες βιντεοσκοποούνται και στη συνέχεια προβάλλονται δημόσια. Μπορούν να μετεγγραφούν ή να χρησιμοποιηθούν ως ηχητικό κομμάτι. Η συλλογική αφήγηση στο σκοτάδι μοιάζει με τζαμάρισμα ή αυτοσχεδιασμό, όπου τα πάντα μπορούν να συμβούν, ενώ αυτό που προκύπτει αντανakλά τη συναισθηματική κατάσταση των συμμετεχόντων τη συγκεκριμένη ημέρα, τα στοιχεία που φέρνουν στον χώρο, και το πώς αλληλεπιδρούν ως ομάδα. ▲

b. 1966, Jerusalem. Lives and works in the United Kingdom.

In *Revisiting Genesis*, Oreet Ashery approaches the internet industry as an intangible, new-identity-creating entity, by presenting two nurses named Jackie (a reference to the US sitcom *Nurse Jackie*), who help dying patients prepare a biographical archive that will become their posthumous digital heritage. The film explores the philosophical, sociopolitical, practical and emotional consequences of the processes related to loss and death, and friendship and memory as identity. The film series consists of 12 episodes which narrate humorous and painful, improvised and staged interviews with people in debilitating conditions. The series examines the emerging industry of posthumous digital heritage and the social networks dedicated to dying, while challenging the exploitative, self-interested and bureaucratic aspects of the dominant capitalist, consumerist economic paradigm.

The experimental process of collaborative storytelling in the dark that I've developed is ongoing and open to invitations by commissions in different contexts. The title *NoNothing* refers to the notion of nothingness and yet "somethingness", or how to make something out of nothing. Of not knowing, yet knowing. The dark space creates a collective unconscious space, both intimate and anonymous, where participants develop together a way of creating a story. The narrative can be linear, or completely abstract. The sessions are recorded and then become public; they can be transcribed or used as a sound piece. The collective storytelling in the dark is a little like a musical jam or improvisation session, where anything can happen and which tends to reflect how people feel on that particular day, what they bring to the space and how they interact as a group. ▲

Επανεξέταση της Γένεσης, 2016
διαδικτυακή σειρά, κινούμενη εικόνα
90'

Revisiting Genesis, 2016
web series, moving image
90'

Σουαρέ στο Σκοτάδι, 2017
συνεργατική αφήγηση

NoNothing Salons in the Dark, 2017
collaborative storytelling situation

